

מתחברים לתורה ויהדות בשביל הנשמה

שלוס כלעם

זאן אפרוש כנף

1191

עלון פרשת דברים ח' אב תשפ"ה | 2 באוגוסט 2025

"אִיכָה אֶשָּׂא לְבַדִּי טָרַחְתֶּם וּמִשְׁאֲכֶם וְרִיבְכֶם"
"אִיכָה יֹשְׁבֵה בְּדָד הָעִיר רַבְתִּי עִם..."
לבד זה חורבן, ביחד זו גאולה

העלון מופץ למנויים בלבד

להצטרפות כמנויים: 02-5022881

או שלחו מייל לכתובת: sh5022881@gmail.com

ללמוד את הלקח

איתמר מאיר

בשעת ערב מאוחרת הגיע נורמן דרים, מנכ"ל חברת התעופה 'סוויס דרים', לעיר דבלין. העיר, השוקקת חיים בדרך כלל, הייתה ריקה מאנשים בשעה הזאת. הוא הגיע עייף ומוותש ורק חיפש מקום שיוכל לשבת בו ולשתות בירה בנחת.

"איפה אוכל לשבת לשתות ברוגע?" שאל תושב מבוגר שהיה רכוב על אופניו. "במבשלת הבירה 'סטורמיינד' תוכל לשבת בנחת ולשתות", ענה הלה. נורמן הנהן בראשו בתודה ונכנס פנימה. הוא התיישב מול הבר וביקש: "כוס בירה גדולה בבקשה!" הברמן הנהן בראשו ואמר: "זה יעלה לך יורו אחד, אדוני!"

"מחיר ממש זול עבור בירה!" אמר נורמן בתדהמה, הוציא מכיסו יורו אחד והניח על הדלפק. "אנחנו שואפים לנצח את המתחרים שלנו, ולכן המחירים שלנו כל כך זולים. אנחנו המבשלה הזולה ביותר באירלנד!" ענה הברמן.

"תוכל להביא לי את הכוס בבקשה?" ביקש נורמן לאחר ששם לב שכוס הבירה שהזמין לא מגיעה. "כן אדוני, אבל אני עכשיו שם לב שלא הבאת איתך כוס, זה יעלה עוד שלושה יורו!"

נורמן הרים גבה, אבל לא אמר מאומה. הוא הוציא מכיסו עוד שלושה יורו והניח על הדלפק. הברמן מזג לו את הכוס והוא חיפש בעיניו מקום לשבת. "אני מצטער אדוני, לא תוכל לשבת אלא אם כן הזמנת מקום מראש. אם תרצה לשבת תצטרך להוסיף לי עוד שני יורו!"

נורמן נאנח. הוציא מכיסו שני יורו נוספים והשליך אותם בכעס לעבר הדלפק. הוא הלך בזעם לכיוון השולחנות, אבל לא נותר כיסא פנוי. מתנשף וזועם הוא חזר לאזור הבר כשכוס הבירה בידו והניח אותה על הדלפק. "או.. אני רואה שבחרת באזור הבר, אדוני!" אמר המלצר במנגינה מעצבנת, "זה יעלה לך עוד שלושה יורו!"

"תגידו, נפלתם על הראש?" צעק נורמן בכעס. "תיכף תרצה עוד חמישה יורו על האוויר שאני נושם כאן..."

"אנחנו הכי זולים באירלנד, אנחנו לא גובים כסף על האוויר. אבל אם תרצה להדליק את המזגן במיוחד בשבילך, זה יעלה לך עוד חמישה עשר יורו!" אמר בחיך שהצליח להוציא את נורמן מהכלים. "אתם הכי זולים, אבל הכי שקרנים!" צעק נורמן בכעס. "אני רוצה לדבר עם המנהל של המקום, אבל מיד!"

"המנהל יושב שם, בקומה למעלה!" אמר הברמן בחיך מרגיז. "אבל אם אתה רוצה לעבור לקומה העליונה, זה כבר מקום מיוחד ללקוחות קבועים שלנו, ולכן תצטרך לשלם עשרים יורו!"

"אין בעיה, תתקשר אליו ותגיד לו שירד לכאן מיד!" אמר נורמן, כשהוא משתדל לא לאבד עשתונות. "תוכל להתקשר אליו בעצמך, אבל החיוג הוא בעלות חד פעמית של שמונה יורו!" המשיך הברמן עם הטקסט המרגיז.

נורמן התרומם ממקומו בכעס, הוציא שטר של חמישים יורו וסינן בשקט מבין השפתיים: "קח את הכסף הזה, ואני ברגע זה עולה למנהל שלך, כדי להראות לך את הכיוון! לא יכול להיות שלקוח שבסך הכול רוצה לשתות בירה בשקט ישרם כאן סכום לא הגיוני!" הברמן שתק, ונורמן עלה בצעדים נמרצים למשרדו של המנהל. הוא פתח את הדלת בכעס, אפילו לא טרח לדפוק, וגילה שהמשרד ריק מאדם. הוא ירד בחזרה למטה בכעס וצעק: "איפה המנהל?"

"כן אדוני, שכחתי לומר לך: המנהל נמצא כאן רק בימי שני ושישי בין השעות תשע וחצי לעשר בבוקר. אם זה ממש דחוף לך, תוכל לחזור לכאן בשעות שהוא נמצא!" ענה לו הברמן.

"לא אחזור לכאן לעולם!" צעק נורמן בכעס והצליח למשוך מבטים של כמה איירים מבוגרים שהיו שקועים בכוסות הבירה שלהם. "תעשה כרצונך אדוני, אבל תמיד תזכור - אנחנו המבשלה היחידה באירלנד שמוכרת בירה ביורו אחד!"

"אנחנו עוד נראה אם תישארו המבשלה הכי זולה באירלנד!" צעק נורמן לעבר הברמן שהגיב לו בחיך לועג. אבל זאת הייתה הטעות הקריטית עבורו ועבור מנהלי מבשלת הבירה

‘סטורמינד’ – הם לא העריכו נכונה את הנחישות של נורמן דרים ולא הבינו מי מתייצב מולם.

למחרת בבוקר התייצבה משאית גדולה בצד הכביש בדיוק מול מבשלת הבירה. על המשאית נתלה שלט ענק שהזמין את כל העוברים ושבים שנכנסים למבשלת הבירה לרכוש את כל הציד הנדרש במחירי עלות. כוס בירה גדולה ואיכותית עלתה 20 סנט.

כסאות ניתנו בהשאלה וללא תשלום לכל מי שרצה לשבת במבשלת הבירה, ואפילו הונחו כסאות ושולחנות לישיבה חנימית בחוץ. אנשים הוזמנו לקנות כוס במחיר עלות ואז למלא אותה במבשלת הבירה במחיר של יורו אחד. יתירה מכך, במקום הוצב טלפון גדול עם שיחות חינם לכל דורש.

שלושה שבועות עברו עד שמנהלי המבשלה התעשתו ובאו לבקש את סליחתו של נורמן. הם

הבינו היטב כי במצב הקיים יגיעו תוך זמן קצר לפשיטת רגל והעדיפו לבקש סליחה ולשנות את התנהגותם. הם הבטיחו לנורמן שמאותו יום המחירים יהיו שווים והוגנים. נורמן קיבל את סליחתם וכבר למחרת המשאית הגדולה עזבה את המקום...

קומבינות, טריקים ושטיקים שאנחנו עושים כדי להרוויח עוד כמה גרושים בדרך לא ישרה, לא באמת עושים לנו טוב, ובסוף אנחנו משלמים על זה מחיר כבד.

בדור שבו כל כך הרבה אנשים איבדו אמון בבני אדם, והנחת היסוד הופכת להיות שתמיד משהו מנסה לרמות אותך או למכור לך משהו שאתה לא באמת צריך, התיקון שנדרש מאיתנו הוא קודם כל להקפיד על עצמנו, שנהיה ישרים באופן קיצוני, והשינוי הקטן שכל אחד מאיתנו יעשה, ישפיע ויביא לשינוי גדול.

חושבים שאתם יכולים לכתוב סיפורים מעוררי השראה?

אנו מזמינים כותבים מוכשרים לשלוח לנו דוגמאות

לכתובת המייל: sh5022881@gmail.com

תמונה מהפרשה

התמונה שלפניכם מסמלת פסוק מתוך פרשת השבוע
כתבו לנו לכתובת המייל: SH5022881@gmail.com
או שלחו למס' הטלפון: 02-5022881 ☎
תשובות למדור ניתן לשלוח בהודעה או מייל בלבד!

ותכנסו להגרלה על ספר 'מבט אל החיים' בכל שבוע!

זוכה השבוע: יוחאי אבירם - ירושלים

חתימה יוקרתית

אבינועם הרש

סלבדור דאלי נחשב לאחד מגדולי הציירים בכל הזמנים. יצירותיו נמכרות כיום במיליוני דולרים והוא נחשב ללא שום ספק לצייר גאון וענק שמבחינה אמנותית הקדים את דורו בכמה צעדים.

יום אחד ישב דאלי עם חבריו בטירת פובול. השיחה הייתה קולחת ופרצי צחוק רועמים נשמעו מפעם לפעם. החברים היו רעבים וחיפשו משהו לאכול, אבל לא מצאו שום דבר מאכל ברחבי הטירה הענקית והשוממת שבה עבר להתגורר לאחר מותה של אשתו.

"מה הבעיה? אתם רעבים? אני מזמין את כולכם למסעדת 'אל גרנטה' על חשבוני!" אמר סלבדור דאלי בהתרברבות. החברים היו מופתעים ושריקות הפתעה נשמעו מפיות היושבים מסביב השולחן. מסעדת 'אל גרנטה' נחשבה לאחת המסעדות היקרות והמפוארות ביותר באזור, עלותן של המנות במסעדה הייתה יקרה במיוחד, אבל דאלי הזמין והם כמובן לא סירבו להזמנה.

דאלי הוביל את החברים שלו למסעדה לשולחנות המכובדים ביותר והושיב את החברים המופתעים מול תפריט יוקרתי. החברים המשולהבים הזמינו מנות ככל העולה על רוחם, ודאלי כבר החל לתהות כמה תעלה לו ההתרברבות המטופשת שלו בפני החברים. כשהגיע הזמן לתשלום, הגיע בעל המסעדה, אדם כבד גוף בגיל העמידה, ולחץ את ידו של סלבדור דאלי בהתרגשות. "איזה כבוד עצום שאמן כמוך מבקר במסעדה שלי, אוכל לבקש ממך חתימה?"

דאלי לא חשב יותר מדיי. הוא הוציא צ'ק, רשם עליו תאריך של עוד שבועיים ושרבט עליו את חתימתו המסולסלת. לאחר מכן הוסיף מאחורי הצ'ק כמה מילות הקדשה אישית לבעל המסעדה עם חתימה. בשבועות שלאחר מכן המתין במתח להורדת הצ'ק בחשבון הבנק המדולדל שלו.

אבל להפתעתו, הצ'ק לא נפדה. חבר שביקר במסעדת 'אל גרנטה' סיפר לו שבעל המקום מסגר את הצ'ק שלו עם ההקדשה האישית ותלה אותו במקום מרכזי בחנות. חודש נוסף חלף ועוד חודש, אבל הצ'ק לא נפדה. ודאלי שהבין פתאום איזה ערך עצום יש לחתימה שלו, רקם במוחו תוכניות ערמוניות כיצד לנצל את שמו ויוקרתו כדי להנות מהחיים בלי לשלם כסף כתמורה.

שנתיים לאחר מכן, קיבל דאלי פניה ממבקר התרבות ראול גונזאלס שנחשב למבקר האומנות הטוב ביותר בספרד. היה לו טור ביקורת נחשב מיוחד בעיתון בעל התפוצה הרחבה ביותר במדינה והוא ביקש מדאלי לפגוש אותו כדי להתרשם מקרוב על יצירות האמנות המדוברות שלו. דאלי שהיה באותם ימים בתקופה קשה בחייו, חשש מהפגישה והחל לברר כיצד יוכל להשפיע לטובה על ראול גונזאלס כדי שימליץ על יצירותיו. מבירור מעמיק שערך עם עמיתים למקצוע הוא שמע שכדי להשפיע על מבקר התרבות לטובה, נהגו אמנים להרשים אותו ולהזמין אותו לארוחת שחיתות במסעדות מפוארות ביותר שעלותן הגיעה להון תועפות. ובתמורה לארוחה הטובה, היה כותב ראול ביקורת מלאה בשבחים אודות יצירות האמנות שלהן וככה עבדה השיטה: האמנים ראו בכך השקעה משתלמת שתחזיר את עצמה ואילו ראול נהנה מארוחת שחיתות על חשבונם וניצל את מעמדו ואת יוקרתו כדי להנות על חשבון אחרים.

דאלי הבין שכדי שראול גונזאלס יכתוב עליו ביקורת טובה, עליו להרשים אותו ולהזמין אותו למסעדה יוקרתית אבל אחת מהטובות ביותר שיש וכשנפגש עם ראול גונזאלס, הוא הזמין אותו לאכול במסעדה היוקרתית ביותר בקטלוניה. עד כמה הייתה המסעדה יוקרתית? עד שאפילו ראול אמר לדאלי כשהוא ראה

את התפריט: "תשמע ידידי, אף פעם לא אכלתי במקום יוקרתי שכזה!" ודאלי ידע שראול אכל כבר במסעדות יוקרה בחייו. ומעבר לכך, הוא מאוד התרשם מהעובדה שראול כינה אותו 'ידידי' לאחר היכרות בת שתי דקות.

דאלי, מעודד מהפתיחות ומההתחלה הטובה, אמר בתגובה: "תרגיש בנוח, תזמין כל מה שבא לך. באמת, הכול עליי!". ראול התלהב והזמין עוד ועוד עד

שבסוף אמר לדאלי: "דרך אגב, לא יצא לנו כמעט לדבר על יצירות האומנות שלך, אבל נראה לי שהביקורת תהיה מאוד חיובית..."

"אבל לא ראית עדיין אף יצירה שלי מקרוב?", תהה דאלי. "אני כבר אסתדר", ענה ראוול בחיוך, ניגב את שפתיו וקרץ לדאלי כאומר: אל תדאג, יהיה בסדר. אחרי ארוחה כזו הביקורת עליך תהיה חיובית במיוחד...

"תשמע ידידי, אף פעם לא אכלתי במקום יוקרתי שכזה!"

כשהגיע המלצר לגבות את התשלום, ביקש דאלי לקרוא לבעל המקום. כשהבין מי הלקוח המפורסם שלצידו יושב מבקר התרבות המפורסם, הוא לא הצליח להסתיר את התלהבותו.

דאלי הוציא את פנקס הצ'קים, כתב את סכום התשלום, הפך את הצ'ק, ושרבט בתוך שניות יצירת אומנות קצרה על הצ'ק ואז חתם למטה את שמו. לאחר מכן חיך בשביעות רצון המהולה בגאווה לעבר בעל המקום ואמר: "קח נא

ידידי. אני בטוח שאתה כבר יכול למכור את היצירה הזאת בלא מעט כסף. בעוד כמה שנים היא תהיה שווה הרבה יותר מאשר העלות על הארוחה הזאת. רק תדאג לשמור על הצ'ק ולא להפקיד אותו..." קרץ לו דאלי.

בעל המסעדה לקח את הצ'ק, הסתכל עליו בשביעות רצון ואכן לא הפקיד אותו. הוא רצה לשמור על היצירה של דאלי. מכיוון שבסופו של דבר היא תהיה שווה הרבה מאוד כסף.

אז מה זה אומר לנו? שלפעמים אתה יכול להיות צייר ענק, אבל בן אדם מאוד מאוד קטן...

בפרשת דברים מזכיר משה לבני ישראל את נושא מינוי השופטים בעם ישראל, והוא מדגיש בפניהם את החובה לשפוט משפט צדק. צדק פירושו - לא לעקם את הדין, לא לעגל פינות ולא לשנות אמות מידה בהתאם לזהות הנידון. ואם מגיע למישהו כסף עבור עבודתו - פשוט תן לו את הכסף. אל תנסה להתחמק בעזרת תירוצים על כמה זה יהיה שווה בעתיד.

וכן, גם אם קוראים לך סלבדור דאלי.

זמן להשתנות

ברגעים אלו שבהם נכתב המדור הזה (פרשת קורח), המציאות בחוץ לא פחות ממטורפת. ישראל תקפה ותוקפת באיראן. ארצות הברית הצטרפה להתקפות ישראל. מאות טילים נשלחו לכאן וכמות ההרוגים היא קטנה באופן בלתי מובן.

התחושה של האנשים היא שאנו חווים מול העיניים לא פחות מתהליך של גאולה בניסים גדולים. וזה כמובן מדהים ומרגש.

קשה לדעת מה יהיה כאן בעוד מספר שבועות כשאתם תקראו את המילים הללו.

אבל יש שאלה גדולה שמנקרת:

איך יראה היום שאחרי?!

האם יהיה לנו את השכל והתבונה להשתנות?! האם נבין שאנחנו לא יכולים להמשיך לחיות עם שנאה קנאה תחרות ומחלוקת?!

האם כל המכות שחטפנו וכל הניסים שראינו יעזרו לנו להבין שהגיע הזמן לחיות "גאולה", שזה אומר לצאת מאזור הנוחות והשיגרה, ולהיות האנשים שאנחנו באמת מסוגלים להיות.

לכבד זה את זה, לתת מקום אחד לשני, להכיל, להקשיב, להבין איש את רעהו.

לחייך זה לזה. להיות נחמד. לעשות טוב. לתת. להעניק. להשפיע. לעזור...

וכמובן להפסיק עם השנאה והאגו וכל מה שמריח רע. זה עלה לנו ביוקר.

האם הבנו כבר את המסר?! מה מציאות החיים שלנו עכשיו?!

שרשרת אחת גדולה

כולנו מכירים את שרשרת המזון: אריה אוכל צבי, וצבי אוכל עשב, הצבי נטרף על ידי זאבים, משאירות הארוחה נהנים גם התולעים, וכולי.... זה נשמע אולי פשוט וטריויאלי. אבל זה רק קצה הקרחון. מתחת לפני השטח, מתרחשת **מעגליות מושלמת** עד הפרט האחרון. שום דבר לא באמת הולך לאיבוד.

קחו לדוגמה חיידקים ופטריות - ה"מפרקים" השקטים. הם הופכים את מה שמת ונרקב לדשן, הם מחזירים חומרים חיוניים לאדמה, וסוללים את הדרך לחיים חדשים.

בסופו של דבר המציאות כולה תלויה זה בזה. אפילו הטורף העוצמתי ביותר תלוי בעצם בטרפו החלש והשבירי, ובלעדיו לא יוכל לשרוד ולהתקיים.

המציאות הפיזית משמשת תמיד כמשל להבנת עומק החיים.

כשאנחנו נתקלים באירוע מסוים יש לנו נטייה לשפוט אותו ולקטלג אותו מיד כטוב או רע. (במקרה של טורף ונטרף, מה שרע לנטרף טוב לטורף. אז זה טוב או רע!?)

אבל אם נסתכל על המציאות במבט רחב יותר, נגלה שהקטגוריות של טוב ורע לא כל כך פשוטות, ודברים שהיו נראים רע, במבט רחב נראים כדברים שהביאו הרבה טוב.

עלינו להבין שהבורא יצר מציאות "שלמה". אי אפשר להפריד חלקים ממנה. רק הסתכלות רחבה ממבט של "נצח" יכולה להסביר לנו באמת את המתרחש -

"מִשְׁפָּטֵי ה' אֵמֶת צִדְקוֹ יַחְדָּו".

תוכיח שאתה חכם

"תגיד לי, השתגעת?!" גערתי בחבר קרוב כשגיליתי שהוא פגע בי בצורה לא נעימה, אך לא בכוונה תחילה. בלהט הרגע שפכתי עליו את כל זעמי - את כל הביקורת, את כל ה"אמרתי לך", ואת כל הלקחים ה"חכמים" שלי. כמובן, הוא מיד נסגר. בהתחלה הוא עוד ניסה להתגונן, אבל אז הוא עבר להתקפה ושטף אותי מכף רגל ועד ראש. נקלענו למריבה קשה.

והוא לא היחיד. כזה אני, בן אדם "דוגרי" שאומר את האמת בפנים ולא מסוגל לעגל פינות.

האמת שזה בסופו של דבר פוגע בי הרבה יותר ממה שאני פוגע באחרים. והכי מדהים זה שלמרות שאני אומר את כל האמת בפנים זה לא משפיע עלי אף אחד. אנשים לא באמת משתנים מה"דוגרי" שלי.

להוכיח את הזולת זה קל. אבל להוכיח כך שתהיה לדברים תועלת והם ישפיעו ויחלחלו, זה בכלל לא פשוט.

משה רבינו שעבר עם בני ישראל ארבעים שנים לא פשוטות במדבר, מלמד אותנו דרך חכמה. הוא מלמד אותנו שצריך לדעת מה לומר, מתי לומר, והכי חשוב איך לומר.

לא את כל מה שיש לך בבטן אתה צריך לשפוך. בוודאי שלא בכל זמן. אם אתה רוצה ליצור שינוי, כדאי מאוד לעצור ולהתבונן האם הדברים אכן יחוללו שינוי, ומה הדרך הנכונה לומר אותם כדי שהם אכן ישפיעו.

השכן המרעיל

שאלה מס'
854

הכלב של ציקי השכן היה מבהיל את כל עוברי האורח שברחוב היסמין. השכנים דיברו עם ציקי כבר מספר פעמים אבל לא עזר שום דבר. אריק, שהתגורר בסוף הרחוב, החליט לעשות מעשה: הוא קנה הנקיקייה בשרית גדולה, הכניס לתוכה רעל והשליך את הנקיקייה לחצר של ציקי. הכלב קפץ על הנקיקייה בהתלהבות, תוך דקות ספורות מת במקום, והשקט חזר לשכונה. אריק הרגיש ייסורי מצפון על ההרעלה והחליט לשאול את הרב כמה שאלות: (א) האם נהג כהוגן בכך שהרעיל את הכלב? (ב) האם לא עבר על איסור 'צער בעלי חיים'? (ג) אם עבר איסור תורה, האם עליו לשלם על הכלב?

מעיינים בספרים ולומדים לפסוק הלכה או משפט: שולחן ערוך 'חושן משפט' סימן ת"ט סעיף ג' בדין: 'המחזיק כלב רע בביתו'. סימן שצ"ג סעיף ב' לגבי מי שהניח אוכל לא טוב ליד בהמה והזיקה.

תשובה לשאלה 'חתונת הכסף' (שאלה 853)

תקציר השאלה השבועית: איציק חיתן בשעה טובה את בתו. אנשים רבים הגיעו לחתונה, ובין המשתתפים סביב אחד השולחנות בחתונה נוצר דיון. הם ניגשו לשאול את הרב יעקב שישב בשולחן הסמוך מה הדין, ואלי, אחד המשתתפים, הציג בפני הרב את השאלות: (א) מי שקיבל הזמנה לחתונה, האם חייב לשלם את עלות המנה במעטפה? (ב) אדם שלא הזמין לחתונה ויושב לאכול, האם יכול לתת מעטפה עם עלות המנה ויהיה מותר לו לעשות זאת? (ג) אדם שהוזמן לחתונה והוא הגיע רק לומר מזל טוב ולא נשאר לאכול, האם חייב להחזיר לחברו כמו המתנה שחברו נתן לו כשהשתתף ואכל באירוע הפרטי שלו? מה לדעתכם השיב הרב יעקב על השאלות הללו?

תשובה בקצרה: אדם שהוזמן לחתונה חייב לתת מעטפה עם סכום שלפחות יכסה את המנה שאכל, אלא אם כן הוא יודע בבירור שבעל השמחה מוחל לו על המתנה.

המושג ההלכתי: דמי שושבינות.

תשובה בהרחבה: למדנו בגמרא שאם אדם מקבל מתנה ביום שמחתו, הוא חייב להחזיר את המתנה שקיבל מחברו ביום שמחתו. (תלמוד בבלי מסכת 'בבא בתרא' דף קמ"ד עמוד ב') וראינו בהלכה, שהכסף שנותנים במעטפה כמתנה לחברו ביום שמחתו - לא נחשב באמת כמתנה גמורה, אלא כסוג של הלוואה כדי לעזור לו בהוצאות השמחה וכדי שחברו יחזיר לו גם בזמן שמחתו. ופסק בעל ה'שולחן ערוך' שבעל השמחה יכול אפילו לתבוע את חברו על כך שלא הביא לו מתנה, אלא שהיום לא נוהגים לתבוע אנשים על דבר שכזה. (שולחן ערוך 'אבן העזר' סימן ס') אמנם, הגמרא מוסיפה שאם החבר שהוזמן לא היה בעיר או שלא ידע שיש שמחה לחברו אין עליו תביעה על כך שלא הגיע להשתתף בחתונה. או למשל אם אדם עשה חתונה באירוע גדול ומפואר וחברו עשה את האירוע שלו קטן ומצומצם, יכול חברו לטעון שאינו חייב לתת לו מתנה כמו שהוא קיבל באירוע שלו מכיוון שהוא עשה אירוע גדול ומפואר ואילו חברו עשה אירוע פשוט יותר ואינו חייב לתת מתנה באותו סכום. הכלל המרכזי שאנו מבינים מדברי הגמרא הוא, שהדבר תלוי במשתתפים רבים של אומדן דעת, של גודל ההוצאות ורמת הכבוד שהאדם העניק לחברו שהשתתף בשמחתו, וכנגד זה אומדים את המתנה שחברו צריך לתת לו בחזרה. זאת גם הסיבה לכך שכיום לא נוהגים לתבוע את המשתתפים בשמחות על עניינים שכאלו. אבל בוודאי ברור לכל בר דעת, שראוי להחזיר ולתת לבעל השמחה כנגד מה שסייע לו בשמחות שלו.

התשובות לשאלות ששאלנו: (א) אדם שהוזמן לחתונה חייב לתת מעטפה עם סכום שלפחות יכסה את המנה שאכל, אלא אם כן הוא יודע בבירור שבעל השמחה מוחל לו על המתנה. (ב) אדם שלא הזמין ורוצה לאכול ולשלם, בדרך כלל אסור לעשות זאת אלא אם כן הוא יודע בבירור שהמנה הזאת מיותרת והיא לא תיאכל בשום מקרה ואולי אפילו במקרה כזה, מצווה לעשות זאת. (ג) אם לא אכל בחתונה, ניתן לקזז מהמתנה שהוא נותן את עלות המנה.

יהי אלוהים איתנו ויהי שלום
בארצנו ישראל
באזור הצפון. היה מיוחד!

תמונות מפעילות
שלום לעם
לנוער ישראל

מדרשת 'שלום לעם'

סניף
עכו

פועלת בימי ד'

בין השעות 19:30 - 20:30

בבית הכנסת 'תפארת שמואל'

רח' רמב"ם 16 עכו

מדרשת 'שלום לעם'

סניף
קריית אתא

פועלת בימים: א' - ג' - ה'

בין השעות 19:15 - 20:45

בבית הכנסת 'משכן משה'

רח' הציונות 5 קריית אתא

לשותפות בפעילות מדרשות 'שלום לעם'
« תוכלו לתרום בברקוד המצורף »

עוד קצת וזה קורה

במרכז העמק עמד סלע איתן וגדול, מקור לנביעה גדולה שהשקתה את העמק כולו במים חיים והפכה אותו לנווה מדבר שופע חיים ופורה. אולם, לאט לאט פסק המעיין מלנבוע עד שחדל. האבן כבר לא הייתה מקור מים חיים, אלא סלע דומם, העמק כולו התייבש ואיבד את חיותו, והאנשים היו עצובים מאוד.

רוב התושבים התייאשו. הם קיבלו את גורלם, וחיפשו מקורות מים אחרים. אבל שום מים לא היו דומים למי הנביעה המתוקים, והם לא הצליחו להרוות את צימאונם. קומץ אנשים עקשנים ונחושים לא ויתרו. הם זכרו את המים המתוקים והטעימים, והאמינו שהמעיין לא באמת נעלם, אלא רק נחסם. וכך יום אחר יום, במשך שנים ארוכות, הם הגיעו אל הסלע והתעקשו להכות, לחפור ולסדוק את הסלע, במטרה להסיר את החסימה שנוצרה ולהגיע שוב למקור הנביעה.

הזמן חלף. המכות שהסלע חטף, יחד עם דמעותיהם של החופרים, רעידות אדמה אזוריות ועוד כמה תופעות טבע שהשפיעו שנה אחר שנה, והסלע, שהיה אטום כל כך, החל להתמוסס בהדרגה והפך לאבקה דקיקה.

ואז יום אחד, בבת אחת, פרצו המים. לא בסדק קטן, אלא בזרם אדיר ושופע, חזק וטהור יותר מכל מה שנראה אי פעם. המים המתוקים והטעימים הציפו את העמק, והחיים האירו בו שוב. והאנשים היו שמחים מאוד.

הלב היפה שלנו נאטם למרבה הצער. הלב היהודי הגדול שנועד להאיר את העולם כולו ולהשקות את כולם במים חיים מתוך החיבור למקור הנביעה, לאור תורת ישראל ורוח ישראל, נסגר ושכח מה תפקידו.

שנאת חינו, מחלוקות, פירוד וסכסוך - כל אלו אטמו את לבנו וגרמו לנו לאבד את כל מה שהיה קדוש ויקר. המקדש חרב, האור הגדול שלנו נחשך. יובש וחשכה גדולה מילאו את העולם.

אך לא לנצח יישאר הלב אבן.

מכה ועוד מכה, קושי ועוד מצוקה. גלות, גירוש, פרעות, ייסורים, אינקוויזיציה... שואה... כל אלו עושים את שלהם וסודקים את האבן הגדולה המכסה את האור. הם עושים את שלהם לאט ובהדרגה, גם אם זה לא ממש נראה כך, גם אם זה לא ברור. זה תפקידם, לסדוק את חומות האבן, **את קליפת האגו הגדולה, ולאפשר לנו לפתוח את לבנו מחדש, ולהאיר את העולם כולו.**

וכך ניבא הנביא יחזקאל:

"וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב חֲדָשׁ וְרוּחַ חֲדָשָׁה אֶתֵּן בְּקִרְבְּכֶם וְהִסְרֹתִי אֶת לֵב הָאֶבֶן מִבְּשָׁרְכֶם וְנָתַתִּי לָכֶם לֵב בָּשָׂר."

אנו תפילה, שהמכות שחטפנו והייסורים שסבלנו, יהיה בהם די כדי לרכך את לב האבן, שנפתח את לבנו זה לזה מתוך אהבה אחווה שלום ורעות, ונזכה להאיר בלב חדש, אור גדול של אהבה.

ושהתשעה באב הזה יהיה האחרון שנצטרך להתענות בו.

גבאי בתי כנסת,

רוצים לחלק את עלון 'שלום לעם' למתפללי בית הכנסת שלכם?

דברו איתנו, ותקבלו יותר עלונים במתנה!

למס' טלפון: 02-5022881 לכתובת: sh5022881@gmail.com